

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "ויקרא" (שבת זכור)

עשרות אלפי חסידים הגיעו לחגוג את יום הפורים עם רבם הנערץ והקדוש, רבי ישראל הבעל שם טוב. אווירת שמחה וקדושה כפי שניתן היה למצוא בבית מדרשו לא היה אפשר למצוא בשום מקום אחר. בין הנוכחים היה גם רבי מאיר מרגליות מתלמידיו הקרובים של הבעל שם טוב. מידי שנה נהג רבי מאיר להגיע לבעל שם טוב לכבוד חג הפורים, והשנה הצטרף אליו בנו הקטן – שאול. שאול היה חכם וחרף עוד מהיותו קטן, נוסף על כך, היה שאול בעל קול ערב ונדיר. הבעל שם טוב לראשונה הבחין בנער הקטן ובכישרונותיו. באמצע הסעודת פורים, תוך כדי השמחה הגדולה, הביט הבעל שם טוב בנער הקטן, וסימן לו לשיר. הנער הקטן שר, וכולם נדהמו ונפעמו מהקול שבקע מגרונו. פורים נגמר, ורבי מאיר ובנו נפרדו לשלום מהבעל שם טוב. ואז, הבעל שם טוב פנה לרבי מאיר וביקש, "השאר נא את בנך הקטן אצלי לעוד כמה ימים, בעוד זמן קצר מתכוון אני ללכת לעירך ואז אשיב את בנך הביתה". רבי מאיר לא יכול היה לסרב לבעל שם טוב, והם נפרדו כשהוא משאיר את בנו אצל הבעל שם טוב. באחד הלילות, כהרגלו בקודש, פנה הבעל שם טוב לאלכסיס העגלון "רתום את הסוסים". הוא אסף כמה מחסידיו שהיו רגילים לצאת איתו למסעות הידועים של הבעל שם טוב. וגם שאול הנער הקטן הצטרף אליהם. הסוסים נעצרו ליד בית מרזח, בית משתה לשיכורים, בו ישבו והשתכרו כל אנשי הכפר. הבעל שם טוב ביקש מחסידיו להישאר בחוץ והוא נכנס לבית המרזח יחד עם שאול הקטן. אף אחד מהשיכורים לא הבחין בבעל שם טוב שנכנס פנימה, ולאחר כמה דקות של רעש וצחוק, דפק הבעל שם טוב על אחד השולחנות וצעק "זאת שירה? זאת שמחה? תכף תראו מה זאת שמחה ומה זאת שירה אמיתית!" הוא הסתכל על שאול הקטן וסימן לו לשיר, "שושנת יעקב" השיר המפורסם אצל הבעל שם טוב בבית המדרש בפורים. והינה, שאול הסמיק אך החל לשיר שירה שהיפנטה את כל השיכורים, הם הוקסמו משירתו והיו המומים לקול שיצא מגרונו של שאול. כאשר סיים, אף אחד לא רצה ששאול ילך, אך הבעל שם טוב מיהר בחזרה משם, כי כבר סיים את המלאכה שרצה לעשות. אף אחד מהחסידים לא הבין את פשר ביקורו של הבעל שם טוב, ואף שאול הקטן לא הבין גם הוא. לפני שהבעל שם טוב יצא משם, הוא נתקל בשלושה נערים שהיו יושבים בפניה, הוא שאל אותם האם אהבו את שירתו של שאול, הם הנהנו לאות הסכמה, ואז אמר הבעל שם טוב "אני מאחל לכם שעוד תזכו לשמוע את שירתו ועוד תזכו לחבב אותו יותר". הבעל שם טוב המשיך בדרכו והחזיר את שאול לביתו כפי שהבטיח לאביו. חלפו השנים, שאול גדל וניהיה לאיש, שמו הלך לפניו, כתלמיד חכם עצום וסוחר מצליח ומכובד. הוא נסע ממדינה למדינה בענייני מסחרו. בשנה אחת, בתענית אסתר רבי שאול נאלץ לנסוע באופן דחוף כדי לבצע עסקה בעיר הסמוכה. בגלל שהיה לחוץ מפני חג הפורים הקרב ובא, הוא רצה להספיק גם למשתה אצל הבעל שם טוב ולכן ביקש מהעגלון שיבחר בדרך הכי קצרה. הדרך הכי קצרה היתה דרך היערות. לפתע, קבוצת שודדים התנפלה על שאול והעגלה היתה מוקפת בשודדים שאיימו על חייו של העגלון ושל שאול. שני השודדים קשרו את שאול ואת העגלון לעץ וחיכו לראש השודדים שיגיע ויורה להם מה לעשות. בנתיים, חג הפורים כבר הגיע, שאול היה עצוב, לא מספיק שפספס את העסקה, עכשיו הוא גם פספס את הרגשת השמחה והקדושה אצל הבעל שם טוב. הוא עצם את עיניו

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, אסתר בת חנום, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, חיים בן עיישה, אליהו בן מרים, חנניה בן אסתר, שמעון בן עיישה, משה בן גאולה, מרדכי בן סימי, סאלי ישראל בן סילביה.

מרוב צער, ולפתע עלתה דמותו של הבעל שם טוב לנגד עיניו, חושי התערפלו והוא התנתק מהמציאות המרה, ונכנס לאווירת שמחה וקדושה ודמיון עצמו בבית מדרשו של הבעל שם טוב, לפתע הוא הבחין בבעל שם טוב מסמן לו לשיר, והוא החל לשיר שושנת יעקב בשמחה ובקול אדיר, הוא שמח וכולם הריעו לו. לפתע, נעלמה דמותו של הבעל שם טוב והסתיימה הרגשת השמחה, והוא חזר למציאות המרה ופקח את עיניו. לנגדו עמדו שלושת השודדים, שני השודדים ששדדו אותו ומנהיגם. הם החלו מהר להתיר את הקשרים ולשחרר את העגלון ואת שאול. ראש השודדים התנצל וביקש את סליחתו של שאול. "אינך מזהה אותנו?" היכן הרב הקדוש שהיה איתך בבית המרזח? אתה אותו ילד קטן שהגיע לשיר עם הבעל שם טוב בבית המרזח, הרב שלך אמר לנו שעוד נזכה לשמוע אותך ולחבב אותך עוד יותר". וכך הבינו כולם מדוע נכנס הבעל שם טוב לבית המרזח עם שאול וביקש ממנו לשיר לאותם שיכורים, הכל על מנת להציל את שאול מאותם שודדים בעתיד.

"ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר" – יש לשאול, מדוע נאמר "ויקרא" ולא נאמר "וידבר ה' אל משה" ועוד שאלה, מדוע המילה "ויקרא" כתובה עם א' קטנה? במדרש תנחומא מפרשים שמשה רבנו עמד מחוץ לאוהל מועד, וזאת משום שפחד משה רבנו פחד של יראה וכבוד לה' להיכנס לאוהל מועד, שהרי הענן היה שוכן עליו. ה' כמובן לא הסכים שמשה יעמוד בחוץ ולכן מיד נאמר "ויקרא אל משה". ופירש רש"י: "ש"קריאה" היא לשון חיבה, כמו שנאמר לגבי מלאכי השרת "וקרא זה אל זה ואמר", ה' קרא למשה מלשון חיבה שיכנס לאוהל מועד. וזהו שנאמר "ויקרא" אל משה ולא נאמר "וידבר". עוד תירוץ, לומדים מכאן מוסר גדול, שאדם שרוצה לדבר עם חברו קודם יקרא לו בשמו ואחר כך ידבר איתו כמו שה' קרא למשה "ויקרא אל משה" ואחר כך דיבר איתו "וידבר ה' אליו". וגם המילה "ויקרא" ראשי תיבות: ודרך ארץ ראוי קודם יקרא. שלפני שאתה מתחיל לדבר, תקפיד שזה יהיה בדרך ארץ ברוגע ובנועם, ואז דבריך ישמעו ויתקבלו בצד השני.

ולעניין השאלה השניה, מדוע נכתבה המילה "ויקרא" עם א' קטנה? התורה מעידה על משה שהיה עניו מכל אדם. והוא רצה שיהיה כתוב "ויקר" בלי א' כמו שנאמר אצל בלעם "ויקר אלוקים אל בלעם" מלשון ב"מקרה". כאילו ה' לא קרא אליו אלא במקרה נפגש עימו כמו עם בלעם, וזה מה שרצה משה מתוך ענווה שיהיה כתוב. ואם נסתכל היטב, הקשר של משה רבנו הוא לא כמו הקשר של ה' עם נביאי אומות העולם כמו שנאמר "ויקר" אצל בלעם, אלא הקשר של משה עם ה', הוא קשר חזק, משה רבנו היה מדבר עם ה', ולכן רצה ה' שיהיה כתוב "ויקרא" ולא "ויקר". אז מדוע בכל זאת כתובה א' קטנה? ה' עושה כרצון הצדיק ועושה פשרה, האות א' לא תהיה גדולה כי משה לא רצה, ומצד שני, לא יהיה כתוב ויקר כי ה' לא רצה, אז לפחות האות א' תהיה קטנה, פשרה עם הצדיק. למדים מכאן מוסר גדול, כמה ענווה היתה למשה רבנו, שלא חיפש את הכבוד וברח ממנו, ועוד רואים, כמה לצדיקים יש כוח גדול, שהם גוזרים ה' מקיים.

וכפי שמספרים על הגאון מוילנא שהיה לו תלמיד ומוכשר ונעים הליכות, יפה תואר ובעל כישרונות. ואותו תלמיד היה מקפיד ללמוד תורה ולהתחזק, ותמיד האמין בה' יתברך. אך היתה לו בעיה אחת, שמנעה ממנו להצליח למצוא זיווג הגון וטוב, הוא היה עיוור. אותו תלמיד הצטער על כך מאוד, אך לעולם לא שאל שאלות מדוע כך הגיע לי, אלא שתק והודה לה' על שזכה לשמוע דברי תורה מהגאון מוילנא ומהחכמים. יום אחד, הגאון מוילנא החליט שהוא מחתן את התלמיד ההוא. והגאון מוילנא דאג לאישה שתסכים להתחתן עם העיוור.

אירגנו חתונה, האישה היתה בעלת מידות טובות שהסכימה לקבל את אותו בחור חכם ומוכשר אך עיוור. הגיעה החופה, הגאון מוילנא עמד לקדש את הזוג ואז פנה לחתן ואמר "יש הלכה שלא ישא אישה עד שיראנה..". קודם כל צריך להסתכל באישתו לראות שזאת אשתו שהוא מקדש. אותו עיוור שמע את הגאון מוילנא והצטער כל כך והשפיל את מבטו על שלא זכה לקיים זאת. ואז לפתע, אמר הגאון מוילנא לאותו בחור שישא עיניו לראות את הכלה, ופלא פלאים מיד שהסתכל אותו עיוור על הכלה נפקחו עיניו והחל לראות ונעלם העיוורון וכולם ראו נס גדול שהצדיק גוזר וה' מקיים. אדם שזוכה להאמין ולבטוח בה' ובצדיקים לעולם לא מפסיד.

נחזור לעניין משה רבנו, לפני כמה שבתות נאמר בסוף פרשת כי תשא, שעם ישראל פחד לגשת אל משה מפני האור הקורן מפניו. ואפשר לשאול, מהיכן קרנו פניו של משה? והינה על פי הנאמר למעלה, נשאר מעט דיו לאחר סיום כתיבת התורה, ואת העודף מהדיו שנשאר משח ה' על פני משה ולכן קרן עור פניו. ואפשר להקשות, שהרי ה' יתברך בכבודו ובעצמו נתן למשה את הדיו לכתוב את התורה, ואיך נשאר דיו? הרי ה' הוא לא בשר ודם, הרי הוא יודע כמה דיו צריך בדיוק לכתוב את התורה, הדיו אמור היה להיגמר מיד כשמשה סיים לכתוב את התורה. אלא ניתן לתרץ זאת, שהקדוש ברוך הוא נתן למשה דיו באופן שיוכל לכתוב "ויקרא", ומפני שמשה כתב "ויקרא" עם אלף קטנה, נותר מעט דיו, וראה ה' יתברך את מעשי משה, שעשה זאת בגלל הענווה, לפיכך האיר את פניו מהדיו הנותר... וכך גם עם יוסף הצדיק, שאמר בלעדיי ה' יענה שלום פרעה, יוסף התנהג בענווה, ומיד עלה מהבור לגדולה, להיות שליט על מצרים. וכך ה' מגביה שפלים עד מרום. ולהפך, משפיל גאים.. שנזכה להתנהג תמיד בענווה ונמצא חן בעיני אלוקים ואדם.

"אדם כי יקריב מכם" – מפסוק זה אפשר ללמוד כמה דברים : דבר ראשון, המילה "מכם" בגימטריה 100 מכאן רמז שצריך אדם "להקריב" כלומר לברך לה' 100 ברכות ביום. דבר שני, אדם זה ראשי תיבות – אברהם דוד משה. שלושתם התנהגו בענווה, אברהם אמר "ואנכי עפר ואפר", משה אמר "ונחנו מה", דוד אמר "ואנכי תולעת ולא איש". שלושתם התנהגו בענווה גדולה, והגמרא בסוטה אומרת, שאדם עניו נחשב כאילו הקריב כל הקורבנות כולם שנאמר "זבחי אלוקים רוח נשברה". דבר שלישי, הזוהר הקדוש אומר שאדם שעושה ברית מילה לבנו כאילו הקריב קורבן. ורמז לדבר, מכם ראשי תיבות : "כאשר מקיים מילה". ועוד, "אדם כי יקריב" אם נסתכל היטב, הסופי תיבות הן: (ם,י,ב) שווה 52 גימטריה "בן". וזה מה שנרמז בפסוק "אדם כי יקריב מכם".

השבת נקראת גם "שבת זכור", דרשו חכמים "זכור בפה ולא תשכח בלב". המשנה במסכת מגילה(דף כט) כותבת שצריך לקרוא פרשת "זכור" סמוך לפורים כדי לסמוך את עמלק להמן. פרשת זכור היא מהתורה. ולכן יזהר הקורא לקרוא את הפרשה בקול רם כדי שישמעו כל הקהל ויכוונו לצאת ידי חובה וגם השליח ציבור יכוון להוציאם ידי חובה. טוב לקרוא בספר התורה הכשר והמהודר שיש בבית הכנסת. וכל אחד צריך להשתדל לשמוע קריאת פרשת זכור בספר תורה לפי מנהגו. כתוב על עמלק "אשר קרך בדרך", ומסבירים כאשר עם ישראל היו בשמחה ובהתלהבות לקראת ארץ ישראל, בא עמלק ו"קרך" מלשון קירר וצינן את ההתלהבות ואת ההתרגשות שהיתה לעם. משל לאמבטיה רותחת שאף אחד לא מסוגל היה להיכנס אליה, בא מישהו וקפץ לתוכה, הוא אומנם קיבל מכת כווייה מהחום אך המים כבר לא חמים כמו בעבר. אותו דבר עמלק, אף אומה לא יכלה להתקרב

לעם ישראל כולם פחדו, ופתאום בא עמלק ונלחם בישראל. מאז כל אומות העולם נלחמים איתנו, והכל התחיל מעמלק. בימינו, חלק מלמחות את זכר עמלק הוא שלא להתנהג כמוהו, כאשר במיוחד יש להיזהר כשרואה מישהו שיש לו התלהבות בלימוד התורה, אסור לעשות כמו עמלק ולנסות לקררו, אלא אדרבה לתת לו חיזוק, תמיכה למעשיו ולחזק אותו.

הכנה לפורים

"משנכנס אדיר מרבים בשמחה" - יש קשר בין שמחת הפורים שמצווה על האדם לשמוח לבין השמחה במשך כל השנה כולה, לשמוח בעבודת ה' יתברך. ואיך אפשר לשמוח? על ידי שעוסק אדם בתורה קדושה לשם שמיים ועומל על התורה באמת יזכה האדם לשמחה אמיתית. ואם נסתכל היטב יש קשר בין שמחת התורה לשמחת פורים, מרבים בשמחה זה ראשי תיבות "בם". ב' זה האות הראשונה בתורה שבכתב, "בראשית", ואילו מ' זאת האות הראשונה בגמרא בתורה שבעל הפה, "מאימתי".

"ותאמר לו זרש אשתו וכל אוהביו, יעשו עץ גבוה חמשים אמה" – בעצה זו שנתנו להמן, התקיים בו הפסוק "בור כרה ויחפרהו" שהרי העץ שהמן הכין כדי לתלות את מרדכי, שימש בסופו של דבר לתליית המן. כלומר המן חפר את הבור לעצמו. ורואים זאת ברמז בפסוקים עצמם: "חמשים אמה" גימטריה 444 עם הכולל (2 מילים) ביחד 446. ונראה איזה יופי, גם המילה "בור לעצמו" גימטריה 444 ועם הכולל (2 המילים) ביחד 446. ואם נסתכל היטב, מה חוגגים כל היהודים? את הנס שהתרחש בפורים. והמילה "נס פורים" בגימטריה גם 446.

המן הרשע, קיטרג על עם ישראל גם שהוא מפוזר בין העמים וגם הוא מפורד, בינו לבין עצמו, שנאת חנם ומחלוקות. ומה מאחד את עם ישראל, התורה הקדושה שניתנה לנו במעמד הר סיני ומקשרת אותנו לבורא עולם. צריך כל יהודי לאהוב את רעהו "ואהבת לרעך כמוך". אם נסתכל היטב, המילה "המן" מחולקת כך: ה' – חמישה חומשי תורה. מ' - 40 יום ו 40 לילה שהיה משה במרום וקיבל את התורה. ואות נ' – 50, הימים שבין פסח לשבועות שקיבלו את התורה הקדושה. והמן כידוע מזרע עמלק, ועמלק בגימטריה "ספק". ומה עושה אדם שיש לו ספק? הולך לשאול רב, עשה לך רב והסתלק מן הספק. שנזכה ללכת בדרך התורה הקדושה, בדרך האמיתית, שנזכה לשמוח תמיד בעבודת הבורא, ונשמח בגאולה השלמה בבנין בית המקדש במהרה בימינו אמן...

לא לשכוח לתת זכר למחצית השקל למי שלא הספיק לתת, יש להביא עד קריאת המגילה ברביעי. ולא לשכוח את מצוות החג: שכולם מתחילים באות מ' : מגילה, משלוח מנות איש לרעהו, מתנות לאביונים, משתה. יש לשמוח בחג ולשמח את אנשי התורה, ואת האביונים, היתומים ואלמנות. וכאשר אתה תשמח את הבנים של ה', ה' ישמח את הבנים שלך.

לעילוי נשמת ולרפואה, ולחלוקת העלון וזיכוי הרבים, ולקבלת חידוש יומי, אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

"אם אתה מאמין שיכולים לקלקל תאמין שיכולים לתקן"

שבת שלום ומבורך